

har været, og at Regnskabet havde været et saadant, at der ikke var Saameget at gjøre for Statsrevisionen. Det er idetmindste en Betragtning, som ligger mig temmelig nær, og jeg troer, der ligger megen Sandhed deri; det er ialtsald en Grund til at forklare Statsrevisionens mindre Betydning, som jeg haaber, at man, hvis den er rigtig, ikke kan have Noget at indvende imod.

§ 6 i Forslaget bevæger sig atter over paa et temmelig forskjelligt Omraade; den kommer nemlig ind paa Regnskabet's Dpgjorelses-Maade, hvilket naturligviis hænger noget sammen med Statsrevisionen, men derimod mindre med selve Finantsforslaget. Hvad angaaer denne Paragraph og adskillige af de senere Bestemmelser, der knytte sig dertil, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at den ærede Rigsdagsmand ved dette Lovforslag i flere Retninger har tilfidsat et Hensyn til det Praktiske, som turde være uafviseligt (Escherning: Nei) som — jeg gjentager det — turde være uafviseligt. Den ærede Rigsdagsmand siger nei dertil; han maa tillade mig først med et par Ord nærmere at forklare, hvad jeg i den Henseende mener. Finantsforslaget skrives og vedtages jo for at skaffe den skarpe og fornødne Orden og Control tilveie. Der er gjort, troer jeg, ganske særdeles Meget i de Aar, hvori vi have levet under Grundlovens Herredomme; der kan maaskee i enkelte Retninger være Et eller Andet fremdeles at gjøre, men det er min fulde Overbeviisning, at den Veie, ad hvilken det maa skee, det er ad Detaillens Veie; det maa skee derved, at man ved de enkelte Poster, hvor Banskfeligheder og Tvivl endnu komme frem, stadig har sin Opmærksomhed henvendt paa dem for at finde en saadan Løsning, som fyldestgjør de forskjellige Hensyn, der her ville være at tage. Man maa imidlertid ikke glemme, at ikke saa Regnskaber skulle aflægges f. Ex. af Mænd, som ingenlunde efter deres hele øvrige Livsforhold ere Regnskabsbetjente. Man maa ikke gjøre Livet altfor suurt for dem, men man skriver jo dog ikke en Finantslov blot for at faae en Finantslov, men for at fyldestgjøre et fornuftigt Formaal. Man maa have for Øie, at Administrationen ikke, f. Ex.

her, hvor der er Spørgsmaal om Overgang fra det ene Aar til det andet, bliver saagodtsom umulig; man maa sørge for, at ikke de forskjellige borgerlige Interesser i høi Grad komme til at lide under nogle skærende, ufravigelige Former. Jeg vil tage et Exempel, som netop i disse Dage ligger mig temmelig nær, og som maaskee tydeligere vil forklare hvad min Mening er, nemlig at der ved Siden af den i og for sig begrundede Stræben efter den almindelige gennemgribende Regels Forfølgning nødvendigviis maa gaae en samtidig Opmærksomhed paa forskjellige enkelte Poster i Finantsloven, hvor Reglen nærmere maa lempes. Inden man altsaa opstiller f. Ex. en saadan Regel om Dpgjorelser ved Aarets Slutning, maa man i det Enkelte undersøge, om det ikke er nødvendigt at hjemle Regjeringen Ret til at anvise Udgifter i Genhold til det foregaaende Aars Finantslov. Dersom man ikke gjør det paa flere Puncter, saa opstaaer et af to Tilfælde; enten komme væsentlige Interesser til at lide, eller man tvinger Ministeren til at overtræde Finantsloven, fordi det gaaer ham for nær, at disse Interesser krænktes. Jeg skal saaledes nævne Indquarteringsgodtgjørelsen til Kjøbstæderne. Med Hensyn til denne har det tidligere været antaget, at man f. Ex. nu i nærværende Finantsaar var berettiget til at fyldestgjøre det Krav, som skrives sig fra det forrige Aar og som ikke tidligere havde kunnet berigtiges. Naar dette ikke indrømmes, saa er, hvis man ikke paa Finantsloven giver en udtrykkelig Bemyndigelse, som afværger Banskfeligheden, Følgen een af to: enten maae Kjøbstæderne vente, indtil den Tillægsbevillingslov, hvortil der er forelagt Forslag i Aar, er vedtagen af Rigsdagen og har vundet Hans Majestæts Sanction, altsaa f. Ex. indtil December Maanedes Udgang, for at faae den Betaling, som tilkommer dem f. Ex. fra det foregaaende Aars sidste Halvdeel, idet det ikke er muligt først at faae Regnskabet aflagt og dernæst at faae det prøvet inden den 1ste April — eller man tvinger Ministeren til, naar de grundede Klager fra Kjøbstæderne blive altfor store, paa eget Ansvar at anvise Forskud, hvilket i og for sig ikke er berettiget. Denne Ulempe kan imidlertid, som